

X10BIJBELSTUDIE OVER HET BOEK DER OPENBARINGEN

door Br. Braaksmā.

DEEL 1.

Onderwerp: Openbaring 1, 2 en 3. Het Hogepriesterlijke werk van Jezus Christus als Hoofd van Zijn Gemeente en de zevenvoudige boodschap, die Hij heeft voor Zijn Gemeente van grote onderwijzing, ernstige vermaning en profetische, openbaring.

1e. Het Hogepriesterlijke werk van Jezus Christus als Hoofd van Zijn Gemeente.

2e. De boodschap aan een Gemeente, die de eerste liefde verzaakt.

3e. De boodschap aan een verdrukte en lijdende Gemeente.

4e. De boodschap aan een Gemeente, die valse leraars en hun leringen verdragen.

5e. De boodschap aan een Gemeente, die woont onder het gezag van een verkeerde geestelijke macht (Hiërarchie).

6e. De boodschap aan een slapende en stervende Gemeente, die bij de schijn en vorm leeft.

7e. De boodschap aan een verwachtende Gemeente, die vasthoudt aan het Woord en de Naam van Jezus.

8e. De boodschap aan een lauwe en wereldgelijkvormige Gemeente, die arm, blind en naakt is.

INLEIDING

Lezen 1 Cor. 2 vers 6 - 16.

Wij willen nu het geweldige profetische boek de Openbaring behandelen, dat ons machtige dingen openbaart en in het bijzonder het grote geheimenis van Jezus Christus in Zijn heerlijkheid, en ook in Zijn heerlijkheid straks voor Israël en de volkenwereld. Wij komen hiermee tot een onderwerp, dat alleen een geestelijk mens kan verstaan en daartoe is het nodig, dat wij ons laten verlichten door de Geest van God, want deze dingen zijn niet met het menselijk verstand te doorgronden.

Paulus spreekt hiervan in dit Schriftgedeelte, als hij zegt in vers 6: *"Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor rijp zijn"*. Niet iedereen is daar rijp voor.

In het voorafgaande gedeelte in hoofdstuk 1 spreekt hij juist over het onaanzienlijke en zwakke, dat voor de wereld dwaas is, maar dat door God is uitverkoren. Dan zegt hij in dit hoofdstuk ook, dat zijn prediking in zwakheid was, en zoals het staat in vers 2 - 5: *"Want ik had niet besloten iets te weten, onder u, dan Jezus Christus en dien gekruisigd. Ook kwam ik in zwakheid, met veel vrezē en beven tot u; mijn spreken en prediking kwam ook niet met meeslepēde woorden van wijsheid, maar met betoon van Geest en kracht, opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God"*.

Voor de evangelieprediking, die voor de buitenstaanders bestemd is en voor degenen, die pas tot bekering gekomen zijn, is de heel eenvoudige melkkost van node, zoals de Schrift dit noemt en zoals een pas geboren baby ook alleen nog maar melk kan verdragen en geen vaste spijzen.

Helaas kon ook de gemeente van Corinthe nog geen vaste spijze verdragen, want Paulus moet zeggen in Hoofdstuk 3 vers 1: *"En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleselijke, nog onmondigen in Christus. Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij ook nu nog niet"*.

Hoewel deze gemeente van Corinthe een gemeente was, waarin het aan geen enkele geestesgave ontbrak, want alle geestesgaven waren in hun midden, zoals tongentaal, uitleg van tongen, profetie, gave van gezondmaking, maar daarom waren zij nog geen geestelijke mensen.

De geestesgaven zijn genadegaven, die God schenkt aan wie Hij wil. Zomin wij er ons op kunnen beroemen, dat wij ons bekeerd hebben en tot het geloof in Christus gekomen zijn, want dat is genade, dat wij nu behouden zijn, want dat heeft God ons geschonken in de rijkdom van Zijn genade in Jezus Christus, die voor ons gestorven is en opgewekt, zomin kunnen wij ook roemen op de geestesgaven.

Juist de pas bekeerden krijgen die zomaar kant en klaar. Die krijgen de genadegave van het eeuwige leven en ook de genadegave van de Geest.

Toen ik pas bekeerd was en tot geloof kwam, overlaadde de Heer mij met allerlei geestesgaven, maar daarom was ik nog geen geestelijk mens. Geen sprake van, maar ik was nog een onmondige, die nog moest opwassen en opgroeien. Ik heb juist ervaren, dat, naarmate wij geestelijk rijper worden, dat die geestesgaven hoe langer hoe meer op de achtergrond raken, want God gaat van ons iets anders maken. Hij maakt van ons Christenmensen, zonen van de levende God!

Een pas geboren kind en het kind in de eerste levensjaren wordt echt vertroeteld, want als het maar even zijn geluid laat horen, wordt er al voor hem gezorgd.

Wat worden zij vertroeteld en overlādē met allerlei geschenkjes.

Zo is het ook met een pas geborene in de Heer, en daar moeten wij niet over roemen, want daar valt niet over te roemen, maar het is de wil van de Vader, dat wij zullen opgroeien.

Deze Corinthiërs-gemeente, hoewel Paulus zolang als apostel onder hen verkeerd had, ongeveer anderhalf jaar heeft hij onder hen geleefd en gewerkt; en hoewel het hun aan geen geestesgaven ontbrak, bleven zij onmondigen in Christus.

Dit kwam wel uit, omdat er onder hen twist en tweedracht was. De één zei, dat hij van Paulus was, de ander van Apollos. weer een ander van Cephas, en wij zien, dat dit ook in onze dagen nog niet veranderd is.

Juist in de gemeenten, waar men zo op de geestesgaven staat, is ook de meeste verdeeldheid.

De één volgt die broeder en de ander weer een andere broeder. Er is nog niets veranderd, en zoals er bij de gemeente van Corinthe ook vreselijke hoererij was, is dit helaas ook in dit soort kringen vaak schrikbarend. Daarom is het nodig, dat wij opgroeien en opwassen en geen onmondige kinderen in de Heer blijven; maar om geestelijk mensen te worden, daar is heel wat anders voor nodig.

Daarom moeten wij de Heer vragen om oren, die mogen horen, gezalfde oren, en gezalfde ogen, die zien mogen.

Degenen, die verlangen hebben maar geestelijk leven, zullen ook steeds met grote ijver en met groter verlangen de Schriften gaan onderzoeken, die hen werkelijk wijs kunnen maken.

Wat is God toch wonderbaar in zijn wijsheid en leiding.

Toen ik pas bekeerd was, kwam ik ook met de gave der gezondmaking in, aanraking, en het gebeurde zo maar, zonder enige moeite. Er werden geen dagen gesmeekt en gebeden of het nog eens gebeuren mocht, maar het gebeurde altijd direct. Dat was in de aller eerste tijd.

Daarna begon het wat moeilijker te worden en moest je er langer voor bidden, en ik heb mij afgevraagd, hoe dit nu kon? Dit noopte mij tot Schriftonderzoek en zelfonderzoek.

Het werd steeds moeilijker; en op het laatst zag je het helemaal niet meer gebeuren; en ik dank God er nu voor, want toen ben ik juist geestelijk gaan groeien. Wij moeten doorgroeien tot het leven in Christus.

Zo is het met al deze geestesgaven gegaan, want het zijn hulpmiddelen geweest; maar gaat echter om het volle leven, om de volle wasdom in Christus, en dit kost strijd!

Het gaat in het onderwerp, dat wij nu gaan behandelen om de openbaring van Jezus Christus.

De Bijbelvertalers hebben er boven gezet: "De Openbaring van Johannes", maar het is niet de openbaring van Johannes, maar van Jezus Christus, die de Here, Jezus Zelf door middel van een engel aan Johannes gegeven heeft.

Het is dus de openbaring van onze Heer Zelf en dat is zeer belangrijk.

Om geestelijk te kunnen groeien -en die groei is alleen in Christus- moeten wij Christus meer geopenbaard krijgen.

Als wij Christus niet geopenbaard hebben gekregen, dan zijn wij eigenlijk nog geen kinderen Gods, Openbaring is stuksgewijze, is trapsgewijze.

Geen sterveling krijgt direct de volle openbaring van Christus, want als wij dat zouden krijgen, dan zouden wij op hetzelfde ogenblik verteerd worden.

De eerste openbaring is zó, dat de zondaar, die daardoor gered en wedergeboren wordt, het net kan verdragen.

De Heer openbaart Zich aan hen door zijn Woord en Geest, en zo wordt de zondaar gered.

Men krijgt Christus geopenbaard aan het hart, maar daar moet het niet bij blijven.

Als wij gehoorzaam zijn geworden aan de eerste openbaring, dat wil zeggen, dat wij licht ontvangen hebben, want openbaring wil zeggen, dat iets, wat verborgen en verscholen is in het donker, in het licht treedt.

Het Griekse woord voor openbaring houdt dit in; dit woord werd ook gebruikt bij het onthullen van een standbeeld, waar een dekmantel over was, zodat niemand het kon zien, tot op het ogenblik van de onthulling, de openbaring, want dan viel het omhulsel weg, en trad het beeld als het ware in het licht en kon men het zien.

Zo treedt Christus ook a. h. w. in het licht van het geestesoog van de zondaar, die Hem dan een weinig mag zien: hij mag Hem dan zien als de Redder, die zondaars liefheeft en ook voor hen gestorven is.

Naarmate wij licht ontvangen, moeten wij ook gehoorzaam worden aan dat licht.

Dat is hetgeen wij moeten doen.

De Heer gaat Zich eerst een weinig openbaren, en wij ontvangen een zekere hoeveelheid licht van Hem, maar naar dat licht moeten wij gehoorzaam worden. En als wij daaraan gehoorzaam zijn, dan gaat de Heer Zich meer openbaren en ontvangen wij meer licht.

Als wij een grotere openbaring ontvangen hebben, dan moeten wij weer naar dat licht gaan wandelen en gehoorzaam worden, en als wij in dat licht gaan wandelen, dan komt de Heer ons in die wandel weer met meer licht tegemoet en openbaart Hij Zich nog rijker en heerlijker.

Zo gaat het van heerlijkheid tot heerlijkheid en van kracht tot kracht, zoals het ook geschreven staat in 2 Cor. 3 vers 18: *"En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is (dan is de bedekking weggenomen en is het openbaar), de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar het zelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de HERE, die Geest is"*.

Wij veranderen niet van heerlijkheid tot direct de volle heerlijkheid, maar het gaat trapsgewijze van heerlijkheid tot heerlijkheid.

De Psalmddichter van de 84e Psalm zegt in vers 8: dat zij van kracht tot kracht en van licht tot licht gaan".

Zo wil de Heer het met Zijn kinderen, zijn Gemeente doen.

Het hangt dus van onze geloofsgehoorzaamheid en geloofswandel af, om naar het ontvangen licht te wandelen. Het is niet zo erg, als iemand een openbaring van de Heer ontvangen heeft, en daardoor een kind van de Heer is geworden, en dat die persoon b.v. nog zou roken.

Wél is het erg, als die persoon een vollere openbaring ontvangt, en meer licht gaat krijgen, en tóch daaraan gebonden blijft; want dan kan de Heer ook niet verder met hem komen.

Het is ook helemaal niet erg, als iemand, die pas het licht ontvangen heeft, de doop nog niet zou zien, omdat dit hem of haar nog niet gepredikt is geworden, want ook hierin hangt veel af van de juiste en rechte prediking.

De Heer openbaart Zich door Zijn Woord en Geest, maar het wordt wel erg, als deze broeder of zuster dit ziet uit de Schrift, en dán ongehoorzaam blijft.

Zolang iemand het licht nog niet heeft, moeten wij dit maar rustig aan de Heer overlaten, maar als zij vanuit het Woord het licht er wel over krijgen, dan moeten zij gehoorzaam worden, want anders gaat de Heer beslist met zo'n ziel niet verder. De Heer kán dan niet verder gaan en daarom moeten wij wandelen naar het licht, dat wij ontvangen hebben en daaraan gehoorzaam worden.

Naar die mate gaat de Heer Zich steeds meer openbaren en wordt het voor ons van heerlijkheid tot heerlijkheid. De HERE Jezus heeft gezegd, dat Hij Zich bijzonder kan openbaren, als wij Hem liefhebben; want wie de HERE Jezus liefheeft, zal Hem ook gehoorzaam zijn.

Als wij zeggen, dat wij de HERE liefhebben en wij doen niet, wat Hij zegt, zijn wij leugenaars zegt Johannes in zijn brief. Dan maken wij onszelf wat wijs; maar als ik zeg, dat ik de HERE Jezus lief heb, dan ben ik Hem ook gehoorzaam naarmate het licht, dat ik ontvangen heb.

Dit zegt de Heer ook duidelijk in Joh. 14 vers 21: *"Wie Mijn geboden heeft en bewaart (hiermee wordt bedoeld, dat wij er naar leven), die is het, die Mij liefheeft, en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door Mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren"*.

Zulke mensen krijgen de Heer bijzonder geopenbaard, die Hem gehoorzaam zijn.

Dit komt in de loop van deze Bijbelstudie wel duidelijker naar voren.

Wij vinden ditzelfde al afgeschaduwd in het leven van Abraham. Hij wordt niet voor niets de vader der gelovigen genoemd.

De Heer openbaarde Zich niet eenmaal aan Abraham, maar zeer vele malen, en als wij de Schrift gaan onderzoeken, zien wij, dat elke openbaring rijker, groter en heerlijker was, en dat Abraham steeds meer licht, maar ook steeds meer verantwoording kreeg, daarin opgroeide en daarin gehoorzaam moest worden. De eerste openbaring was heel zwak, en hij kreeg; deze door zijn vader Terah: *"Ga uit uw land"*.

Zij trokken uit, maar bleven in Haran wonen. Maar Abraham was wel gehoorzaam, en onderdanig aan zijn vader, maar zijn vader ging niet verder.

Toen kwam er een tweede openbaring van de Heer: *"Abram, ga uit uw land en uw maagschap"*.

Abram gaat en laat zijn vader Terah achter. Hij gaat, niet wetende, waar hij komen zou, in volledige afhankelijkheid en gehoorzaamheid aan de Heer.

Als hij in het land komt, krijgt hij direct een veel heerlijker en grotere openbaring, want dan ziet hij voor het eerst de Heer.

Tot nog toe had hij Hem nooit gezien, maar dan mag hij Hem zien.

Eerst horen en dan zien. Het gaat altijd in deze volgorde.

Wij mensen willen het altijd omdraaien, want wij willen het eerst zien en daarna pas gaan horen en gehoorzamen.

Wij zullen uit het Woord zien, dat het net andersom is!

Eerst horen wij de stem van de Heer, die tot ons komt uit Zijn Woord, en daar moeten wij aan gehoorzamen, en dan gaan wij zien.

Zo is het ook met Abraham, want hij krijgt een diepere openbaring en moet daar weer aan gehoorzamen, en als hij dan weer gehoorzaamt aan de stem van de Heer, dan gaat Deze Zich weer opnieuw aan Abraham openbaren. Het duurde wat lang, want Abraham zakte wat weg, en moest even tot de orde geroepen worden.

Dan krijgt hij zijn vierde openbaring en wordt het steeds heerlijker.

Zo vinden wij wel zeven of achttmaal in de Schrift, dat God Zich aan Abraham openbaart en het gaat met Abrahams leven ook van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Tenslotte wordt het zo, dat de HERE in Gen. 18 vers 11 zegt: *"Zou Ik voor Abraham verbergen, wat Ik ga doen? En Hij noemde Abraham Zijn vriend"*.

De HERE gaat Zich bijzonder openbaren aan hen, die Zijn geboden bewaren, en doen, en Hem liefhebben, zoals Abraham God lief had en daarom kon de Heer Zich steeds aan hem openbaren.

Zo is het ook gegaan in het leven van al de gelovigen.

Paulus kreeg de eerste openbaring op de weg naar Damascus en dat was een bijzonder sterke openbaring, want hij was ook een bijzonder uitverkoren vat. Het verblindde hem helemaal, want hij kon het niet verdragen; maar hij kwam tot een radicale wedergeboorte, en daarna heeft de Heer Zich nog vele malen aan hem geopenbaard, en kon Paulus, omdat hij getrouw en gehoorzaam was, een steeds rijkere en diepere openbaring ontvangen.

Hij heeft tenslotte geheimenissen geopenbaard gekregen, die God de andere apostelen niet kon openbaren.

En zo is ook het Boek van de openbaring van Jezus Christus een bijzonder Boek, want het gaat ons Jezus Christus openbaren in ons midden, maar het kan slechts zegen geven voor hen, die gehoorzaam willen worden en in deze weg willen gaan wandelen.

Laten wij daarom de Heer bidden, niet alleen om gezalfde oren, die horen mogen, en om gezalfde ogen, die zien mogen, maar ook om een gezalfd hart, dat de dingen verstaan mag.

Laten wij de Heer ook echt vragen: "Heer, maak mij gewillig om Uw weg te gaan en Uw wil te doen".

Laten wij ons bijzonder stellen onder Zijn heerschappij, want Hij is onze Heer en laten wij Hem dit nog maar eens openlijk zeggen en belijden, ook ten aanhoren van de weerstrevende machten der duisternis, dat wij ons nadrukkelijk willen stellen onder de heerschappij van Christus en daarbij ook onder de besprenging en de kracht van Zijn bloed.

Men moet het niet omdraaien door te vragen om onder Zijn bloed te zijn, opdat Hij Heer zal zijn, maar wij moeten belijden: U HERE Jezus, Gij zijt Heer over mijn leven en ik stel mij onder Uw heerschappij", en dan is het ook Zijn Bloed, dat ons dekt en reinigt .

Buiten Zijn heerschappij kan Zijn bloed ons niet dekken en reinigen.

Er zijn twee werelden, het rijk der duisternis en het Koninkrijk van het Licht, want er is geen niemandsland tussen.

Als wij in het rijk van het Licht zijn, zijn wij onder de heerschappij van Christus, en als wij niet onder de heerschappij van Christus zijn, dan staan wij onder de machten van de duisternis.

Als wij ons stellen onder de heerschappij van Christus, dan zijn wij onder Zijn vleugelen en onder de dekking van Zijn bloed.

Jezus is Heer, en dat zullen wij belijden met onze mond en geloven, dat Hij de Levende is.

Hij is niet alleen voor ons opgewekt, maar Hij leeft ook voor ons.

Laten wij ons geheel onder Zijn leiding stellen in volle gehoorzaamheid, opdat Hij Zich door Woord en Geest heerlijker aan ons kan openbaren.

Wij lezen nog in 1 Cor. 2 vers 10: *"Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest"*. Die "ons" zijn in de eerste plaats Zijn bijzonder gezalfde en geroepen dienstknechten -zoals wij uit de Openbaring nog zullen zien- die de Heer toerust, opdat zij kanalen zullen zijn om het aan Zijn Gemeente door te geven.

Hij heeft immers in Zijn Gemeente aangesteld sommigen tot apostelen, tot profeten, leraars, herders en evangelisten.

Zo was Paulus ook een bijzonder verlichte dienstknecht, niet voor zichzelf maar om de Gemeente Gods te kunnen onderwijzen als apostel, leraar en profeet, want dat was hij alle drie.

In vers 11b en 12 lezen wij: *"Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is. Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest Gods geleerd zijn"*.

Voor velen is het Boek de Openbaring een gesloten boek en het Woord van de Heer gaat ook hier in vervulling: *"Vader, Ik dank u, dat Gij het de wijzen en verstandigen verborgen hebt, maar Gij hebt het aan de kinderkens geopenbaard"*.

Het is niet met het verstand te leren, ook niet op een theologische school of universiteit, integendeel, voor velen van hen is het een gesloten boek.

Door allerlei groepen wordt dit boek ook in onze tijd mishandeld, omdat men dit met menselijk verstand gaat beoordelen, maar het is, zoals de Heer zegt, voor de wijzen en verstandigen verborgen, maar aan de kinderkens geopenbaard, want alzo is het Uw welgevallen.

Het is voor Zijn kinderen, zo als Jezus ook ergens anders zegt in Matth. 13 vers 10 en 11: als de discipelen tot Hem komen en zeggen: *"Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen"*, dan antwoordt Jezus: *"omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven"*.

Later zegt Hij in vers 16: *"Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw oren, omdat zij horen"*.

Zij zagen niet uit zichzelf, maar Hij had hun ogen en oren geopend, omdat zij Hem volgden.

Zij waren Zijn discipelen, en discipel betekent volgeling, en als wij Jezus volgen, dan wil dat zeggen, dat wij Hem gehoorzaam zijn en achter Hem aan wandelen, dan krijgen wij het geopenbaard.

Verder zegt Jezus in vers 17: *"Voorwaar, Ik zeg u: Vele profeten en rechtvaardigen (dit is niet gering en slaat op de profeten uit het Oude Verbond, een Jesaja, Jeremia, enz.) hebben begeerd te zien, wat gij ziet, en zij hebben het niet gezien, en te horen, wat gij hoort en zij hebben het niet gehoord"*.

Wat een genade en voorrecht, als wij kinderen van God mogen zijn in deze tijd.

Wat hebben deze profeten niet wonderbaar geprofeteerd met autoriteit, want het was God, die door hen sprak en God heeft door hen Zijn Woord gegeven, en toch konden zij niet zien, wat wij nu mogen zien en zij konden ook niet horen, wat wij nu mogen horen.

Het kon niet, omdat de Christus nog niet geopenbaard was. Hij moest eerst in het vlees komen, gekruisigd worden en opstaan uit de doden en de Heilige Geest moest eerst in Zijn volheid gezonden worden, die het hen zou gaan leren.

Het geheimenis werd pas op de Pinksterdag in zijn volheid geopenbaard. Daaruit zien wij dat de profetische gave, hoe gezegend ook, niet hieruit bestaat, of wij iets kunnen profeteren, zoals dit vandaag opgevat wordt, maar of wij de diepten van het profetische Woord gaan zien, die de oude profeten hebben moeten neerschrijven, maar het zelf niet konden zien.

Het is de profetische gave in zijn grootste heerlijkheid, dat wij de verborgenheden Gods uit Zijn geschreven Woord gaan ontdekken, waarvan het Boek de Openbaring het geweldige sluitstuk is.

De Openbaring van Jezus Christus in het laatste Bijbelboek is het machtigste boek, dat er is, want het bevat eigenlijk geen nieuwe profetieën.

Velen zijn verzet op nieuwe profetieën, maar God heeft alles al gesproken, maar het Boek de Openbaring van Jezus Christus, door Johannes neergeschreven, bevat de openbaring over de oude profetieën en over het hele verborgen leven van Christus in Zijn heerlijkheid.

In dit Boek zien wij, hoe alle profetieën, die nog op vervulling wachten, vervuld worden, en hoe zij vervuld worden, en op welke tijd. Alle profetieën lopen uit op Jezus Christus.

Toen Jezus in het vlees kwam, geboren werd, was dit de vervulling van vele profetieën, die Hem aangekondigd hadden, en moest Jezus zeggen, dat Johannes de Doper de laatste en grootste profeet was van het Oude Verbond, want nu was De Profeet, Christus Zelf, gekomen in het vlees.

Alles wat de Heer tijdens Zijn aardse wandel deed, Zijn kruisdood, lijden en offer, maar ook Zijn opstanding, waren alle vervulling van de profetieën, maar deze zijn toch nog slechts voor een derde deel vervuld, maar de andere twee derde wacht nog op vervulling.

Omdat alle profetieën op Jezus Christus uitlopen, moeten wij ook de Christus geopenbaard krijgen, zoals Hij eerst komt voor de Gemeente, en wat daarna direct plaats vindt, als Hij komt voor Israël en de volkenwereld en hoe Hij dan ook, als Koning zal gaan heersen.

Daarop krijgen wij juist het licht in dit eindboek, want daarin wordt Jezus in heel Zijn werk en dienst en ook in heel Zijn glorie en heerlijkheid aan ons geopenbaard, zoals wij ook Zijn komst in het vlees geopenbaard gekregen hebben.

Wij krijgen Hem nu geopenbaard in Zijn komen voor de Gemeente en straks ook als Rechter voor de Gemeente, maar ook als de heerlijke Bruidegom en Zijn komen als Koning en Rechter voor de wereld, om dan met de Zijnen Zijn Rijk van duizend jaar op te richten, en daarna het eindoordeel voor de grote Witte Troon om daarbij deze oude aarde en hemel te herscheppen in een nieuwe aarde en een nieuwe hemel, die over zal gaan in het eeuwige Koninkrijk Gods. Dit wordt ons in dit Boek geopenbaard. Het is wonderbaar en daar kunnen wij de Heer alleen maar voor loven, prijzen en danken.

1e. Het Hoge priesterlijke werk van Jezus als Hoofd van Zijn Gemeente.

Lezen: Openb. 1 vers 1 - 3: *"Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen, hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij door de zending van zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven. Deze heeft van het Woord Gods getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft. Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij".*

Als er over een boek verkeerde leringen ontstaan zijn dan is het wel dit boek; maar de Schrift legt zichzelf uit en wij moeten Schrift met Schrift vergelijken, want de HERE Jezus heeft Zelf eens gezegd, dat de Schrift niet gebroken kan worden (Joh. 10 vers 35b).

Dit boek wordt geweldig aangevochten en men heeft het zelfs wel uit de Bijbel willen verwijderen, maar God waakt over Zijn Woord. Het wordt ook vaak verdraaid en heel stiefmoederlijk bedeed en toch hebben wij als Gods kinderen in dit boek juist zo'n geweldige lering en vertroosting, meer dan in één van de andere Bijbelboeken.

Het is een boodschap uit de hemel van onze verheerlijkte Jezus Christus, dat a.h.w. Zijn laatste persoonlijk Woord is, dat wel door een engel werd overgebracht, maar dit doet niets af van de belangrijkheid van de boodschap, want dit profetische Woord ontving de apostel Johannes pas, toen hij al zeer oud was.

Immers het is omstreeks het jaar 95 na Christus, dat Johannes in ballingschap zat op het eilandje Patmos (vers 9): *"Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en in de volharding, in Jezus, was op het eiland Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus".*

In die tijd waren er grote vervolgingen uitgebroken. Johannes was de laatst overgebleven levende apostel van de twaalf. Al de andere elf waren al gestorven, de meesten de marteldood.

De overlevering zegt ons, dat zij ook de apostel Johannes de marteldood hadden willen laten sterven, door hem in kokende olie of pek te gooien, maar hij bleef leven, de Heer bewaarde hem.

Toen hebben ze hem naar Patmos verbannen, indertijd een verbanningsoord, terwijl het nu een welvarend eilandje is, waar druiventeelt wordt beoefend in de buurt van Samos, gelegen in de Egeïsche zee.

In die dagen was het een kaal en woest eiland. In die tijd ontving Johannes deze wonderbare hemelse visioenen en aanschouwde hij de verheerlijkte Christus, die daar tot hem kwam.

Nu is het natuurlijk wel zo, dat de HERE Jezus nog steeds door Zijn Geest spreekt in de harten van Zijn kinderen, en in Zijn Gemeente, maar dit is het door Zijn Geest geschreven Woord van God, en dat is onfeilbaar. En juist deze boodschap van onze verhoogde Heer uit de hemel, die de laatste geschreven boodschap is aan Zijn Gemeente mocht in het middelpunt van onze belangstelling staan.

Zelfs meer dan dat, want van geen enkel boek uit de Bijbel wordt gezegd, dat degene, die daaruit voorleest, hoort en bewaart, zalig is.

Deze zaligspreking staat er tot tweemaal toe, bij het begin (Openb. 1 vers 3) en bij het einde (Openb. 22 vers 7). Daarin lezen wij: *"Zalig hij, die de woorden der profetie van dit boek bewaart"*.

Als wij een bemind familielid hebben, die naar een ver land is gegaan, dan zijn wij altijd blij met zijn brieven, vooral met zijn laatste brief, die we lezen en herlezen en wij trachten tussen de regels door te verstaan, welke boodschap er in is.

Hoe komt het dan, dat dit boek "Openbaring" zo verwaarloosd wordt? Want het zijn de laatste brieven van onze Heer aan Zijn Gemeente!

Dit boek begint met zeven zendschrijven aan Zijn Gemeente met een geweldige boodschap!

Zouden wij die niet moeten lezen en herlezen net zolang, totdat Hij komt?

Deze boodschap is een blijde hoop, een kracht tot zaligheid en een majesteitelijk sluitstuk van Gods Woord.

Daarom wil de vijand dit Woord verdoezelen.

Nu gaan wij verder met Openb. 1 vers 1: *"Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem Gegeven heeft"*.

Dit wordt dikwijls verkeerd uitgelegd, alsof Jezus onwetend zou zijn aangaande Zijn toekomst, en dat God het Hem toen gegeven zou hebben om het ons te kunnen vertellen.

Maar dit slaat daar helemaal niet op, want hoe zou dat mogelijk durven zijn?

Jezus Christus is immers met God eeuwig God.

Waar slaat het dan wel op? Op de openbaring, die God Hem gegeven heeft, en dat is zijn heerlijkheid.

Zo lezen wij het ook in Phil. 2 vers 6 – 11: *"Die in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken"*.

Deze heerlijkheid heeft God Hem gegeven, en dat houdt die openbaring in.

Het gaat dus om de heerlijkheid, die God Hem daar gegeven heeft bij Hem in de troon, en waar ook de Gemeente straks in zal delen, maar ook om de heerlijkheid als Hij straks komt als Rechter en Koning, omdat Hij de erfgenaam van God is.

En die heerlijkheid wordt ons geopenbaard in dit boek.

Bij Jezus was die heerlijkheid altijd bekend, maar Jezus zegt in het Hogepriesterlijk gebed in Joh. 17 vers 22: *"Vader, de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven"*.

Daarom wil de Heer ook, dat wij dat zullen weten, wat God Hem gegeven heeft. God heeft Hem macht en heerlijkheid gegeven en Hij is de erfgenaam over alles, de Koning der koningen en de HERE der heren, maar de Gemeente is mede-erfgenaam en zal mede Zijn heerlijkheid delen.

Daar mogen wij nu al een voorproef van krijgen door dit profetische boek, want Zijn heerlijkheid is onze heerlijkheid en zijn openbaring is onze openbaring.

Wij blijven hier vernederd zoals Jezus, zolang Hij hier op aarde ook vernederd was.

Als straks het Hoofd in heerlijkheid verschijnt, zullen wij met Hem verschijnen in heerlijkheid. *"Openbaring van Jezus Christus, Welke God Hem Gegeven heeft, om zijn dienstknechten te tonen, hetgeen weldra moet geschieden"*.

Het woord dienstknechten slaat niet op heel de Gemeente. In de ruimste zin van het woord zijn alle kinderen Gods dienstknechten en dienstmaagden van de Heer, maar hier staat in het Grieks het woord "douloi".

Dit woord wordt in de Schrift gebruikt voor een bepaalde groep van dienstknechten.

Het is de groep, waarmee wij dit boek direct kennis maken, n.l. de zeven Sterren, die Hij in Zijn rechterhand houdt, het zijn de geroepen en gezalfde dienstknechten, die Hij bijzonder gebruikt om zijn Gemeente te onderwijzen, te leren en op te bouwen.

Het zijn dezelfde dienstknechten, waarvan Ef. 4 spreekt in vers 11: *"En Hij (de verheerlijkte Christus) heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben"*.

Dit woord douloi wordt alleen voor zulke dienstknechten gebruikt en dat vinden wij ook in Phil.1 vers 1 *"Paulus en Timotheus van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Philippe zijn"*.

Zij behoren tot de bijzondere ambten, die de HERE geeft om Zijn Gemeente te bouwen.

Ditzelfde vinden wij ook al in de profetie van Amos 3 vers 7: *"Voorzeker, de HERE HERE doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan Zijn knechten, de profeten"*.

Hetgeen hier in de grondtekst in het Hebreeuws staat, heeft dezelfde betekenis als het Griekse woord douloi.

Het zijn dus bepaalde dienstknechten, die als profeten Zijn kinderen moeten leren waarschuwen en onderwijzen.

Het wil niet zeggen, dat deze dienstknechten meer zijn, want het is geen meerderheid in rang, maar het is eenvoudig een bijzondere dienstuitrusting.

Als wij nu vers 3 lezen, dan staat er: *"Zalig hij, die voorleest en zij, die horen de woorden der profetie"*.

In de Gemeente moet dus een voorlezer zijn. Daar hebben wij de dienstknecht, want niet ieder kind van God is in staat dit profetische boek uit zichzelf te verstaan.

Dit voorlezen wil hier zeggen: uitleggen, opdat wij het verstaan. Hij toont het aan Zijn dienstknechten en dat is genade, want er is geen enkele roem bij de dienstknecht. Het is een genadegave van Gods Geest, die Hij toedeelt aan bepaalde dienstknechten, maar wee de dienstknechten, die hier niet mee gaan dienen, maar dit voor zichzelf houden.

Dit is allemaal tot onze lering en daarom moet ik dit zeggen, want er zijn zoveel stromingen, die beweren, dat men geen ambten nodig heeft, maar dat wij als broeders bij elkaar moeten komen.

Natuurlijk moeten wij als broeders bij elkaar komen, maar er zijn zeer duidelijk ambten. Hier bedoelen wij niet mee diegenen, die door de mensen worden aangesteld of die een theologische opleiding hebben gehad, maar dienstknechten, die door God geroepen zijn en verlicht worden door Zijn Geest.

Nu begrijpen wij ook, dat er in vers 3 staat: *"Zalig hij, die voorleest en zij die horen de woorden der profetie"*.

Is er een onderscheid in? Neen, voor beiden is er zaligheid.

De een heeft de zaligheid, omdat hij het mag voorlezen en de ander, omdat hij het mag horen, maar ook degene, die het bewaart is zalig.

Maar er staat ook bij: *"want de tijd is nabij"*. En in vers 1 staat: *"hetgeen weldra moet geschieden"*.

In vers 3 staat dus, "dat de tijd nabij" is, maar dit is in tegenstelling met het profetische boek van Daniël, waar wij aan het einde lezen, als Daniël de Heer om verschillende dingen vraagt, die hij niet verstaat, dat hij dit boek moet verzegelen tot de tijd van het einde.

Daniël kreeg al iets van deze openbaring van Jezus Christus te zien, maar hij verstond het niet, en hij mocht het ook niet verder openbaren, want toen was de tijd er nog niet voor.

Dit vinden wij in Dan. 12 vers 4: *"Maar gij, Daniël, houd de woorden verborgen, en verzegel het boek tot de eindtijd"*. En vers 9 zegt: *"Doch Hij zeide: Ga heen, Daniël, want deze dingen blijven verborgen en verzegeld tot de eindtijd"*.

Nadat Jezus Christus het grote werk Gods volbracht had, en naar de hemel was gegaan, was de eindtijd aangebroken, want wij lezen nu in het laatste der dagen, en werd het nu aan de apostel Johannes geopenbaard, en daarom moest Johannes het boek niet verzegelen.

Vaak zegt men, dat de Openbaring een verzegeld boek is. Ja, voor de ongelovigen, voor hen, die zich niet laten leiden door Gods Geest, voor menselijke theologie is het een gesloten boek, maar aan zijn kinderkens is het geopenbaard geworden.

Jezus zegt: *"Vader, Ik dank u dat gij het de wijzen en verstandigen verborgen hebt, maar aan de kinderkens is geopenbaard"*. In Matth. 13 vers 17 vinden wij, dat Jezus zegt: *"Voorwaar, Ik zeg u: Vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien, wat gij ziet, en zij hebben het niet gezien, en te horen, wat gij hoort, en zij hebben het niet gehoord"*.

In tegenstelling tot het boek Daniël, dat een verzegeld boek was, is het boek de Openbaring voor Zijn kinderen geopenbaard, en daarom heet het ook: De Openbaring.

Het is n.l. in het licht gekomen, en wij zullen zien, dat alles, wat in het boek Daniël nog verzegeld was en niet te begrijpen was, in het boek de Openbaring plotseling klaar en duidelijk wordt. Het boek Daniël wordt dus geopend door de Openbaring, zoals wij later nog duidelijker zullen zien.

Nu moet ik u nog wijzen op iets heel bijzonders in dit gedeelte. Er staat: *"Om zijn dienstknechten te tonen, hetgeen weldra moet geschieden"*. Voor dit woordje "moet" staat in het Grieks het woordje "dei", en dit drukt uit, dat iets onveranderlijk moet geschieden, want dan wordt ons in dit boek geopenbaard het onveranderlijke raadsbesluit Gods.

Wij vinden in dit boek b.v. ontzettende gerichten en straffen, maar die moeten komen en die zouden wij dus met al onze voorbeden ook niet weg kunnen bidden, want het staat bij God onomstotelijk vast.

Ditzelfde woordje "dei" gebruikt Jezus ook in Matth. 24 vers 6. Als zij in vers 3 vragen naar het teken van Zijn komst en de voleinding der wereld, waar ook het boek Openbaring juist over gaat: *"Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld"*.

Dan zegt Jezus in vers 6: *"Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat zal moet geschieden"*.

Deze oorlogen kunnen wij niet weg bidden, want dit moet geschieden, omdat het het raadsbesluit van God is. Dat raadsbesluit is altijd goed, want door deze straffen en gerichten van God, komt God tot Zijn doel en heerlijkheid, omdat Hij een God van Rechtvaardigheid is.

Een van de moderne zogenaamde profeten van deze tijd, die nogal veel aanhang heeft, heeft gezegd, dat de antichrist niet meer hoeft te komen; maar dan weten wij al, hoe zo iemand verblind moet zijn, want deze dingen moeten geschieden.

Wij lezen verder: *"en welke Hij (Jezus Christus) door de zending van Zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven"*.

De apostel Johannes ontving de openbaring niet direct van Jezus Christus Zelf, al lijkt het wel, alsof hij Hemzelf ziet en hoort spreken; maar het wordt hem getoond en hij hoort en ziet deze dingen door middel van een engel. Hoe dit gebeurde is een verborgenheid en dit gaat ons ook verder niet aan.

Nu hebben wij hier wel met een bijzondere engel te doen. In dit boek wordt ons niet gezegd, wie deze engel is, en daar zullen wij ons dan ook niet in verdiepen, want dit heeft God voor ons willen verbergen en wat voor ons verborgen is, moeten wij niet trachten zelf uit te zoeken, want dat gaat buiten onze bevoegdheid.

Wél is het een bijzondere engel, want in de hele Schrift vinden wij nergens, dat een engel een dienstknecht van God wordt genoemd. Wel worden ze dienende geesten genoemd, maar nooit een dienstknecht.

Maar deze engel wordt een dienstknecht genoemd en hij noemt zichzelf een mede-dienstknecht van de broeders, de profeten.

Deze dienst gaat helemaal buiten de engelen om, want die zijn nooit dienstknechten van de profeten.

Daarom is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat deze engel een ontslapen heilige is, een profeet of misschien wel een apostel; maar wij zullen ons niet verder hierin verdiepen.

Dat het een heel bijzondere engel is, dat komt wel heel duidelijk naar voren in dit boek, als wij lezen in Openb. 19 vers 10 en 22 vers 9, dat Johannes zich voor zijn voeten neerwerpt om hem te aanbidden en die engel hem zegt, dat niet te doen.

Wij lezen in de Schrift dat de engelen begerig zijn om inzicht te krijgen in het geheimenis van de Gemeente (1 Petr. 1 vers 12b). Want dit kennen zij niet, maar deze engel weet dit wel, want hij openbaart Christus.

Het is dus een heel bijzondere engel, die niet tot het geslacht van de engelen behoort, maar toch een engel is in de zin van een boodschapper.

De zeven sterren (Openb. 1 vers 20) worden ook de engelen van de zeven gemeenten genoemd, die ook geen gewone engelen zijn, maar dienstknechten, zoals wij nog nader zullen zien.

Dit moet ons niet vreemd klinken, want Johannes de Doper wordt ook een engel genoemd. In Marc. 1 vers 2 staats: *"Zie, Ik zend Mijn engel (bode) voor uw aangezicht"*.

Dit was een mens, die niet tot het engelengeslacht behoorde, maar toch Gods boodschapper was.

En nu geloven wij, dat Johannes, de apostel, de openbaring van Jezus Christus van een engelboodschapper ontvangen heeft.

Hij moet dit alles zien door middel van deze engel om het voor ons op te schrijven, en zo is hij dus voor de hele Gemeente het oog en het oor, die het voor ons moet zien en horen. Hij is hier dus de vertegenwoordiger voor de Gemeente, die het heeft moeten opschrijven, en de Heer zorgt er dan voor, dat er dienstknechten komen, die het voor kunnen lezen om het aan de Gemeente steeds weer door te geven.

Dit moeten wij vasthouden, dat Johannes onze vertegenwoordiger, ons oog en oor is, want dit zal ons bij het verstaan van dit boek ten goede komen.

Dan wil ik u nog iets merkwaardigs doorgeven, want er zijn vele wonderbare dingen in dit boek.

Toen God in het begin Zijn Woord liet neerschrijven, verwekte Hij Zich een profeet, Mozes, die vijf boeken moest schrijven, waarmee de Bijbel begint en zo heeft God aan het einde een bijzondere dienstknecht geroepen, Johannes de apostel, om met vijf boeken het Nieuwe-Testament te sluiten en wel zijn evangelie, drie brieven en het boek de Openbaring.

Zoals Mozes moet neerschrijven de dingen, die geschied waren, voordat Mozes geboren was want de geboorte van Mozes werd pas vermeld in het tweede boek, dat hij geschreven heeft in Exodus, en toch heeft hij alle vijf boeken geschreven.

Mozes was niet bij de scheppingsdag, want daar was Adam zelfs niet bij, en toch heeft hij het geschreven, alsof hij erbij geweest was. Mozes heeft geschreven van de scheppingsdag af en al wat God gedaan heeft in die zes dagen en de zevende dag, hoe Hij Adam en Eva geschapen heeft, van de zondeval en alles wat daar verder gebeurd is tot Mozes zijn dood toe.

God heeft Mozes door Zijn Geest zó verlicht en in geestvervoering gebracht, dat hij kon terugzien tot op de scheppingsdag.

Wat zien wij nu bij Johannes?

Johannes moest zolang leven, tot dat de Heer hem op Patmos de openbaring kon geven, van wat er allemaal zal geschieden.

Mozes zag terug naar de scheppingsdag, naar het begin en zo mag Johannes in de toekomst zien en de grote dag des Heren aanschouwen, die nog komen moet en nog vele andere dingen.

Eerst moet hij de hele Gemeentegeschiedenis hier op aarde zien door de loop der eeuwen heen, n.l. wat de Gemeente op aarde wedervaren zal, hoe de Heer haar bouwt en hoe Hij tenslotte Zijn Gemeente voleindigt, daarna ook de opname en de dag des Heren, die daarachter komt, het Duizendjarig Rijk, en hoe na dat Rijk deze oude hemel en aarde vergaat en er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde komt.

Ziet u de wonderbare overeenkomst?

Want zoals Mozes terug moest zien tot op de scheppingsdag, zo zag Johannes tot aan de voleinding en daarmee sluit de Bijbel.

Genesis is het boek, waarin Mozes terug mocht zien en de Openbaring is het boek, waarin de Heer Johannes in de toekomst liet zien. Is het niet wonderlijk, dat zij beiden vijf boeken mochten schrijven? Ziet u nu het plan van God?

Hoe zouden wij van de scheppingsdag geweten hebben, als God niet een Mozes gegeven had.

Zo zouden wij ook niets van de openbaring geweten hebben, als God deze niet gegeven had door Johannes, de apostel.

Laten wij het dan ook lezen en geloven!

Daarom spreekt Jezus deze geheimenissvolle woorden, die wij vinden aan het einde van het evangelie van Johannes, hoofdstuk 21 vers 20 en 23, waar Jezus tot driemaal toe tot Petrus gezegd heeft: *"Hebt gij Mij lief"*? Dan lezen wij: *"En Petrus, zich omwendende, zag de discipel volgen, die Jezus liefhad (dat is Johannes), die zich bij de maaltijd aan zijn borst geworpen had en gezegd had: HERE, wie is het, die U verraadt? Toen hij deze zag, zeide Petrus tot Jezus: "HERE, maar wat zal met deze gebeuren? (want Jezus had aan Petrus geopenbaard dat hij de marteldood zou sterven en nu vraagt Petrus, wat er met Johannes zal gebeuren). Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij"*.

Dit gerucht ging dan uit onder de broeders, dat die discipel niet sterven zou; maar Jezus had niet tot hem gezegd, dat hij niet zou sterven, maar: *"Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan"*.

Johannes is inderdaad blijven leven. Alle andere apostelen hadden de marteldood al ondergaan, en de overlevering zegt, dat zij ook Johannes de marteldood hadden willen laten ondergaan, maar dat hij uit het vuur te voorschijn kwam, uit de gloeiende olie, dus dat zij hem niet konden doden.

Opdat het Woord vervuld zou worden, is hij naar Patmos verbannen en dat was nu juist de bedoeling van de Heer, want zolang hij het zo druk had met die gemeenten, kon hij niet in de stilte komen.

Daar kwam Johannes in grijze ouderdom, zoals het Woord zegt: *"totdat Ik kom"*, want hij heeft de hele komst van de Heer daar meegemaakt en voor ons opgeschreven.

Wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat hij het op zeer betrouwbare wijze neergeschreven heeft, hetgeen hij gezien en gehoord heeft, want dat heeft hij niet uit eigen kracht gedaan, maar daarbij heeft hij ook de hulp gehad van de Geest van God. Dan komt de heerlijke zaligspreking: *"Zalig hij, die voorleest en zij, die horen de woorden der profetie en bewaren hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij"*.

Hiermee hebben wij het Opschrift behandeld en beginnen wij met het gedeelte van vers 4 - 8.

In vers 4 lezen wij: *"Johannes aan de zeven gemeenten in Asia"*.

Men zegt wel eens: "dit was voor de zeven gemeenten van die tijd, daarom moet men voorzichtig zijn met dat boek". Maar dan begrijpt men niets van de diepe symboliek van Gods Woord.

Ten eerste waren er veel meer dan zeven gemeenten in Asia (niet te verwarren met Azië, dat een werelddeel is), een Romeinse provincie van het toenmalig bestaande Romeinse wereldrijk.

Toen dit boek door Johannes geschreven moest worden op bevel van de Heer, zat hij op Patmos onder het geweld van het Romeinse wereldrijk. Dit Asia nu lag ten Noorden van het Joodse land, waarin meer dan zeven verschillende christengemeenten waren.

Zou de Heer die andere gemeenten dan niet belangrijk vinden? Ja zeker, want er waren zelfs veel grotere en belangrijker christengemeenten, maar het gaat hier alleen om de typologie.

Zeven is het getal van Gods totaliteit, wat wij door de hele Bijbel heen vinden, en wel heel sterk in het boek de Openbaring.

Immers is zeven opgebouwd uit de getallen 3 en Drie is het getal van de Schepper, van God, want Hij is een Drieënige God, die Zich altijd openbaart in drieën, en al wat Hij doet in Zijn werken, doet Hij in een drievoud. Daarom heeft Hij de mens, die Hij naar Zijn eigen beeld schiep, drievoudig gemaakt: geest, ziel en lichaam, die bij elkaar behoren, ook straks bij de opstanding, want ook het stoffelijke lichaam behoort er bij, omdat ook dit door de HERE Jezus vrijgemaakt wordt, en dat zal dan natuurlijk een lichaam zijn van hogere orde, een opstandingslichaam.

Vier is het getal van de schepping, door de hele Bijbel heen. In Openbaring krijgen wij steeds met die getallensymboliek te maken.

Alles, wat op de schepping betrekking heeft, is altijd vier in Gods Woord. Schepper en schepping is dus $3 + 4 = 7$, want daarbuiten en daarnaast bestaat niets. Het getal 7 duidt dus de totaliteit aan en dat is: alles!

Als wij nu van de zeven gemeenten lezen, wordt er dus mee bedoeld: de totale Gemeente.

In dit boek wordt er ook van zeven geesten (vers 4b) gesproken, en toch is er maar één Heilige Geest, maar deze wordt hier in een zevenvoud uitgedrukt, want Hij heeft een zevenvoudige werking en een zevenvoudige verscheidenheid.

Nu betekent Asia: wereld. Zo kunnen wij lezen: *"Johannes aan de totale gemeente in de wereld"*.

Het is een boodschap van het hoogste belang voor ons.

In die tijd was Johannes opziener (ouderling) over deze gemeenten in Asia.

In deze zeven plaatselijke gemeenten waren toestanden, die in elke gemeente verschillend waren, en die toestanden werden door de Heer gebruikt als prototypen van de toestanden, die in de hele Gemeente zullen zijn door de loop der eeuwen. Natuurlijk was de boodschap allereerst aan deze zeven plaatselijke gemeenten zelf bedoeld, maar het was voornamelijk een boodschap voor héél de Gemeente, die er zal zijn door de loop der tijden en eeuwen in deze wereld, totdat de Heer komt om de Gemeente van de aarde weg te nemen.

Daarom het getal zeven.

Dan kan het ook niet anders, dan dat de Heilige Geest, die op de Pinksterdag in een grote volheid is uitgestort op en in de Gemeente, nu ook in de Gemeente woont, en dat daarom die zevenvoudige verscheidenheid zich ook zal openbaren in de Gemeente, die de tempel is van de Heilige Geest.

Dat vinden wij afgebeeld in deze zeven gemeenten, die tezamen de volheid vormen, en dus bij elkaar horen, en die de Universele Gemeente uitmaken.

Dit vinden wij steeds weer terug. Johannes moest hier op bevel van de Heer der Gemeente, aan zeven gemeenten in Asia schrijven, hoewel er meer waren.

Ook Paulus was een man vol van de Heilige Geest, aan wie God zulke bijzondere openbaringen kon geven, zoals Hij ook aan Johannes gaf, en ook hij heeft nooit meer of minder dan aan zeven gemeenten brieven geschreven, hij schreef aan de Romeinen, Corinthiërs, Galaten, Efeziërs, Philippenzen, Colossenzen en Thessalonicenzen.

Dat is niet toevallig! Want bij zeven is het afgesloten, want zeven is de totaliteit, en de Gemeente zijn zeven kandelaren.

Daarom is de zevenvoudige boodschap aan die zeven gemeenten de totale boodschap, die gegeven is.

Zo heeft ook Paulus in zijn brieven aan die zeven gemeenten de volledige lering aan de Gemeente gegeven, zodat wij niet kunnen zeggen, dat wij aan één bepaalde brief genoeg hebben.

Paulus was bijzonder een apostel en leraar, en Johannes bijzonder een apostel-profeet, al was Paulus ook wel profet.

Zijn brief aan Timotheus is bijzonder voor de dienstknecht over het aanstellen van ouderlingen, omdat hij evenals Titus een evangelist was, die ouderlingen moest aanstellen.

De brief aan Philemon is een persoonlijke brief over een bijzonder verzoek.

Hij heeft zeven brieven geschreven, die de volledige leerboodschap doorgeven voor de ganse Gemeente.

Johannes heeft de volledige openbaring en de geschiedenis van de hele Gemeente hier op aarde neer moeten schrijven door de Heer in deze zeven zendschrijven.

Daarom staat er: *"Johannes aan de zeven gemeenten in Asia: genade zij u en vrede van Hem, die is en die was en die komt* (Hier komt het eeuwigheidskarakter uit van God en van Jezus Christus), *en van de zeven geesten, die voor zijn troon zijn, en van Jezus Christus, de getrouwen getuige, de eerstgeborene der doden en de overste van de koningen der aarde"*.

Drie dingen worden hier gezegd, en deze drie dingen omvatten héél het werk van Jezus Christus, héél Zijn dienst en dus ook Zijn heerlijkheid.

Allereerst wordt hier gezegd: "de getrouwe getuige".

Wanneer was Hij de getrouwe getuige? Toen Hij hier in vernedering in het vlees kwam, want toen heeft Hij het getrouwe getuigenis gebracht van Zijn God en Vader, en heeft dit met Zijn bloed bezegeld door Zijn kruislijden en Zijn offer op Golgotha.

Het tweede is: "de eerstgeborene der doden".

Hij is door God opgewekt als de Eersteling en als het Hoofd van de nieuwe schepping. Hij is door God opgewekt en in de hemelse gewesten gezet in Zijn troon en Hij heeft nu de naam ontvangen, die boven alle naam is. Dit is dus het tweede van Zijn heerlijkheid en dienst.

Het derde is: "De Overste van de koningen der aarde".

Hij, die opgewekt is tussen de doden uit en nu verhoogd is in Vaders troon en alle macht heeft, en van waaruit Hij ook de Gemeente bouwt, zal wederkomen en alle knie zal voor Hem moeten buigen en alle tong zal moeten belijden, dat Hij Heer is; God zal al Zijn vijanden onder Zijn voeten leggen, want Hij is de Koning der koningen en Hij zal heersen op de troon van David, en ook over de hele schepping. Dit slaat dus op Zijn wederkomst en Zijn toekomstige heerlijkheid.

Laten wij deze drie dingen vasthouden: De getrouwe Getuige, de Eerstgeborene der doden en de Overste van de koningen der aarde.

Dan volgt in vers 5: *"Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed"*.

Er staat niet: Hem, die ons liefgehad heeft, maar liefheeft.

O, prijst God, Hij heeft ons lief met een eeuwige liefde.

Het Woord zegt in Rom, 5 vers 8: *"God echter bewijst Zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is"*.

Als de Heer ons zo lief had, toen wij nog zondaren waren, dat Hij Zelfs voor ons gestorven, is, hoe lief moet Hij ons dan wel hebben, nu wij gerechtvaardigd en Zijn kinderen geworden zijn.

In vers 9 - 11 lezen wij: *"Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn. Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft; en dat niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze HERE Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben"*.

Als Christus ons zo lief had, dat Hij in onze plaats wilde sterven in de smadelijke vervloekingsdood onder het oordeel van God, hoe lief heeft Hij ons dan nu, nu wij Zijn eigendom zijn en daarmee leden van zijn Lichaam. Jezus zegt in het Hogepriesterlijk gebed deze wonderbare woorden in Joh. 17 vers 23: *"Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt"*.

Heeft u hier weleens over nagedacht?

Durft u te zeggen: "O, Vader, ik dank U, dat U mij even liefhebt als Gij Jezus Christus liefhebt".

Ik mag het weten door Gods genade uit het Woord en mag het daarom ook zeggen: "O Vader, begrijpen kan ik het niet, want het is zo wonderbaar en ik weet en besef in het diepste van mijn leven, dat dit niet iets uit mijzelf is, en toch dank Ik U Vader, dat ik het weten mag, dat Gij Mij net zo liefhebt als Gij "Jezus Christus lief hebt".

Is dat niet wonderbaar?

Hoe lief moet God zijn Zoon hebben, en toch zegt het Woord, dat Hij ons op gelijke wijze liefheeft.

En waarom? Omdat wij nu een deel van Zijn Zoon zijn, en daarmee leden van Zijn Lichaam.

Als God Zijn Zoon liefheeft, dan heeft Hij de hele Zoon lief en niet alleen het Hoofd. Welk een wonderbare boodschap uit de hemel!

In Openb.1 vers 6 lezen wij nu verder: *"En Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader gemaakt"*.

Dit kan ook niet anders, want Jezus Christus Zelf is allereerst de Koning der koningen. Hij is de gezalfde Koning van God, en Hij is ook de van God gezalfde en aangestelde Hogepriester naar de ordening van Melchizedek.

Waar de Gemeente leden van Zijn Lichaam zijn en de Gemeente in heel Zijn heerlijkheid deelt -want zij is immers ook de Bruid en straks de vrouw des Lams- dan kan het ook niet anders of die Gemeente zal straks ook met Hem koningen en priesters zijn.

Laten wij hierbij denken (en zo staat het ook in de grondtekst), dat Hij ons wel tot een Koninkrijk gemaakt heeft, maar dat wij nu nog geen koning zijn. Wij zijn hier nog geringe dienstknechten, zoals Jezus Christus, zolang Hij hier op aarde was, geen Koning was, maar een geringe dienstknecht.

Hij was wel bestemd om Koning te worden, maar Hij had Zijn troon nog niet ontvangen. Hij was de geringe knecht des Heren, die niet ging regeren en heersen, maar die dienen ging, vernederd werd en lijden moest.

Nu is Hij al verhoogd en zit zolang in de troon van de Vader; maar zolang wij als leden van Zijn Lichaam hier nog in het vernederde, vergankelijke lichaam zijn, zijn wij nog ongekroonde koningen en hebben wij dus onze troon nog niet ontvangen.

Maar wij zijn hier dienstknechten, die met Hem zullen lijden en als vreemdelingen en bijwoners door deze wereld zullen gaan.

Het koningschap komt straks en dat lezen wij in Openb.5 vers 9b en 10, want daar zingt de opgenomen Gemeente een nieuw lied, dat wij nu nog niet kunnen zingen. Maar straks zingen wij: *"Gij hebt ons voor God gekocht met Uw bloed."...en Gij hebt ons voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en priesters en wij zullen als koningen heersen op de aarde"*.

Nu lezen wij verder in vers 7: *"Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weeklagen"*.

Het heerlijke getuigenis van ieder kind van God is, dat hij uitzielt naar de komst van de Heer.

Johannes moet het hier ook als aanhef neerschrijven: *"Zie, Hij komt"*.

Hij was ook, zo zouden wij nu kunnen zeggen, een vurige Maranatha-Christen, en dat behoort ieder Christen te zijn, en als dit niet zo is, dan is er met dat leven iets niet in orde.

Een bruid die haar bruidegom niet verwacht, is geen ware bruid! De Bruid, die niet uitzielt naar de komst van haar Bruidegom, is nog geen echte Bruidsziel. Een bruid, die het jawoord gegeven heeft aan een jongeman, richt nu haar hele leven daarop in en haar verlangen gaat uit naar de dag, dat zij met deze jongeman voorgoed verbonden zal zijn, want dat zal nu haar leven hier op aarde worden, om met hem door het leven te gaan en samen een gezin te stichten, een huis te bouwen, en zij kan zich niets meer indenken zonder hem, want zij overlegt alles met hem.

Is dat ook zo met ons?

Wij kunnen niets doen zonder Jezus, en alles moeten wij met Hem overleggen elke dag en elk ogenblik. Onze hoop en verwachting moet naar Hem uitgaan en ons leven moeten wij daarnaar inrichten om Hem straks te ontmoeten, want dat is ons eeuwig doel, onze eeuwige roeping om aan Zijn zijde te zijn in alle eeuwigheid der eeuwigheden.

Als Johannes dus hier zegt : *"Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem hebben doorstoken"*, wil dat niet zeggen, dat dit op één moment zal plaatsvinden.

Integendeel, want het: *"zij, die Hem hebben doorstoken"*, duidt al aan, dat het in verschillende fasen gebeuren zal, want Hij komt eerst om Zijn Gemeente weg te halen, die de eerste vrucht van Zijn kruislijden is.

Dat zijn degenen, die nú door Zijn woord en Geest Jezus geopenbaard krijgen als de Heiland, die voor hun zonden stierf op het kruis van Golgotha, en voor hun rechtvaardigmaking opgewekt is uit de doden, door welk geloof in Hem zij opnieuw geboren zijn geworden.

Maar straks zal ook Israël Hem geopenbaard krijgen, want Israël ziet nú nog niet, dat Christus ook voor hen gekruisigd is, maar dan zullen zij zien, wie zij doorstoken hebben.

Dit woordje "doorstoken" en "zien" staat in verband met het feit, hoe Mozes in de woestijn de koperen slang moest verhogen. Toen Israël als gevolg van hun ongehoorzaamheid door giftige slangen werd gebeten.

Dit was Gods oordeel over hen, en nu moest Mozes een koperen slang maken en die op een staak verhogen.

Elke Israëliet, die door een giftige slang gebeten was, moest op de koperen slang zien, en door die blik op de koperen slang werden zij genezen.

Daarom zegt Jezus: *"En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft in Hem, eeuwig leven hebbe"*.

Straks zal Israël dat gaan zien, als het voor een derde deel tot bekering komt en velen uit de volkenwereld met hen, en dat zullen de volken worden, die God, de Vader, zullen dienen, en waar Jezus Christus en de Gemeente als koningen over zullen gaan regeren. De Gemeente is voor Jezus Christus Zelf. Zij is nu Zijn Bruid, straks de Vrouw des Lams.

Jezus Christus is nú Hogepriester voor de Gemeente en niet voor Israël en de volkenwereld.

In Joh.17 zegt Jezus nadrukkelijk: *"Ik bid niet voor de wereld"*.

Velen denken, dat Jezus voor de wereld bidt, maar Hij zegt hier: Ik bid niet voor de wereld. De wereld moet horen naar de evangelieverkondiging van Zijn kinderen, de Gemeente.

De eerste vrucht van Zijn Hogepriesterlijk werk is voor de Gemeente, die, als Hij komt, het eerst opgenomen zal worden. Hij komt dan niet voor Israël en de volkenwereld, die Hem dan niet eens zullen zien.

Want zij zullen Hem pas zien, als Hij na de grote verdrukking met de Gemeente zal terugkeren voor Israël en de volken en dan Zijn Hogepriesterlijk werk voor hen een aanvang zal nemen, wat wij dan ook in Openb.1 vers 7 lezen: *"Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien"*.

De ware Gemeente echter verwacht Hem nu tot hun heil. Nergens leert het Nieuwe-Testament ons, dat wij op onze dood moeten wachten en nergens, dat wij moeten uitzien naar de grote verdrukking en de antichrist, want dan zou de Gemeente moeilijk kunnen bidden: "Kom haastig HERE Jezus"! Maar dan zouden wij gaan bidden: "Heer, laat mij alstublieft sterven vóór die tijd".

Nu gaan wij verder met vers 8: *"Ik ben de alpha en de omega, zegt de HERE God, die is, en die was en die komt, de Almachtige"*.

Wonderlijk, dat wij ook hier weer de drievoudige benaming van God zien: de Alpha, de Omega, de Almachtige, het begin en het einde van alles en ook de drievuldigheid, wat er tussenin is; die is, die was en die komt.

De Openbaring is ook een wonderboek.

Al de dingen, die in Genesis beginnen, vinden in de Openbaring hun voleinding, b.v.: *"In den beginne schiep God de hemel en aarde"*, terwijl aan het eind van de Openbaring staat: *"een nieuwe hemel en een nieuwe aarde"*.

Ook staat er in Genesis: *"Wij zullen mensen maken naar ons beeld en onze gelijkenis"*, aan het eind van Openb lezen wij: *"een schare, die de HERE God zal verlichten en die als priesters en koningen zullen heersen en aan Hem gelijk zullen zijn"*.

In Genesis zien wij de zondeval en daardoor de dood; aan het eind van Openb: het einde van de dood en daar is geen zonde meer. Wij zien bij de zondeval, dat God de vijandschap zet tussen de slang en de vrouw, en tussen het zaad van de slang en het zaad van de vrouw.

In Openb.12 vinden wij de vrouw terug: bekleed met de zon, die de draak vervolgt, wat een eindworsteling is tussen de vrouw en haar zaad en de slang en haar zaad, en haar volmaakte nederlaag.

In Genesis vinden wij het begin van Babylon, in Openbaring het laatste Babylon met zijn uiteindelijke vernietiging.

In Genesis een gevallen paradijs, in Openbaring het eeuwige paradijs, de Lichtstad van God, halleluja!

Dat moet dus wel het laatste Bijbelboek zijn. Dan vinden wij in vers 9: *"Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus"*. Wat zijn dit heerlijke woorden: *"Ik, Johannes, uw broeder"*.

Wat was deze Johannes?

Hij was de laatst overgeblevene van de twaalf apostelen des Lams, een waardig Patriarch, want hij was op hoge leeftijd, en zoals wij weten, een door en door geheiligd man, die leefde naar de Geest.

Hij heeft Jezus Christus persoonlijk gekend en aan Zijn borst gelegen en had de eerste gemeenten gegrondvest. Als de laatst overgeblevene van deze, twaalf, was hij in die dagen zeker de meest respectabele Christen van die tijd.

Wij zouden zeggen: de meest voorstaande, een apostel, profeet, herder, leraar en evangelist.

Toch beroemt Johannes zich hier niet op, en hierin zien wij juist de ware heiligheid. *"Ik, Johannes, uw broeder"*, dus een broeder onder de broeders, zoals Jezus ook gezegd heeft: *"Gij zult niemand vader noemen, want één is uw Vader, en gij zult niemand Heer noemen, want één is uw Heer en Meester (Jezus), maar gij zijt allen broeders"* (Matth. 23 vers 8 - 10).

Als wij geheiligd worden tot bijzondere kanalen Gods, blijven wij toch broeders, en dat is juist de ware heiligheid.

"Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de volharding in Jezus".

Hier zien wij weer een drietal. Als wij hier met Hem verdrukt worden, is dat ook om straks met Hem in Zijn heerlijkheid te delen, maar dan moeten wij daar ook in volharden.

Velen willen nu koninkje spelen en nu aanzien en heerlijkheid hebben.

Nee, hier is het voor ons: lijden, verdrukking, smaadheid en hoon; want een dienstknecht is niet meerder dan Zijn Meester.

Dank God. Want dit lijden dient ervoor, dat wij ook met Hem verheerlijkt zullen worden.

Hiervoor slaan wij eerst Rom. 8 vers 17 op: *"Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen; erfgenaam van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking"*.

Hier zijn wij dus nog geen koningen! Het zijn vleselijke christenen, die zich nu tot koning verheffen.

De gemeente van Corinthe was een zeer vleselijke gemeente. Het ontbrak hen aan geen enkele geestesgave, en zij spraken in tongen en profeteerden; maar tóch was het nog een zeer vleselijke gemeente, onmondige kinderen, ongeheiligd, want onder hen was twist en scheuring en ieder had zijn eigen leus: De één volgde Paulus, de ander zei, dat hij van Petrus was en weer een ander noemde zich als van Apollos (1 Cor. 1 vers 11 en 12).

Dit vinden wij in onze tijd nog, want er zijn gemeenten, die een bepaalde broeder of een systeem nalopen.

Onder hen werd ook hoererij gevonden, zoals er in de wereld van die dagen niet was (1 Cor. 5 vers 1).

En Paulus moest ook zeggen in 1 Cor. 4 vers 8, dat zij zich koning gemaakt hadden, en verder: *"Ja, was het maar zo, dat gij koning geworden waart; dan waren ook wij met u koning geworden"*.

Dan zou Jezus reeds gekomen zijn met het daaraan verbonden koningschap.

Velen denken wel, dat alles reeds onder hun voeten onderworpen is, en zij bevelen daarom de duivelen om te gehoorzamen; men beveelt de ziekten, die direct uit moeten gaan.

Dat alles komt, omdat men het waarachtige evangelie niet kent! Men kent de diepten van Gods Woord niet en daarom blijft men onmondig in Christus.

Laten wij ons toch door Gods Woord in nederigheid onderwijzen en leren. Zo was het ook met Johannes, de meest vooraanstaande en geheiligde broeder, die, zoals vers 9 zegt, op het eiland Patmos in verdrukking was, wat destijds een bar oord was.

Hij was in de verdrukking, maar toch in het Koninkrijk, als een nederige dienstknecht; *"in het Koninkrijk (dat komt) en de volharding, ...om het woord Gods en het getuigenis van Jezus"*.

Al mag de duivel nog zo woeden, en is de wereld tegen Gods kinderen, toch zien wij hier, hoe Jezus Overwinnaar is.

Twee dingen moeten wij bedenken:

Ten eerste, dat een kind van God, dat werkelijk geestelijk wil leven, nooit geëerd zal worden in deze wereld, maar daar in versmaad en vervolgd wordt.

Wee, als de mensen wel van u spreken!

Men heeft vandaag een Christendom, dat een prachtige plaats in de wereld heeft. Het wordt erkend en geëerd, maar weet u, hoe dat komt? Omdat zij aan de wereld gelijkvormig is geworden. De wereld heeft het hare lief, maar als wij van Jezus zijn en Hem volgen, dan haat de wereld ons en zal ons steeds meer gaan haten, want zij neemt toe in haar ongerechtigheid en zonden.

De ongerechtigheid stijgt vandaag ten top in boosheid, zedeloosheid, verwildering en verwarring; en dacht u, dat, als wij Christus gaan volgen en Hem gaan uitleven, die wereld ons gaat eren?

Nee, zij klaagt ons aan en zij kan ons niet verdragen. Elke levende Christen is voor die wereld niet alleen een aanklacht, maar een veroordeling, en innerlijk weet de wereld, dat zij straks onder het verschrikkelijke oordeel van God getroffen zal worden. Laten wij dit verstaan in deze tijd.

Ten tweede vinden wij, dat, al vervolgt de wereld ons nog zo, en heeft het de schijn, dat satan en de wereld overwinningen boeken, zijn dit in werkelijkheid zijn grootste nederlagen.

Wat heeft satan en de boze wereld zich verheugd, dat zij deze laatste en grootste getuige van Jezus, de laatste apostel van de twaalf apostelen des Lams, nu eindelijk ook uitgeschakeld hadden.

Zij hebben hem willen vermoorden, maar God waakt over Zijn dienstknecht, omdat zijn dienst hier nog niet ten einde was, want hij moest dit heerlijke profetische boek nog ontvangen en neerschrijven.

Dan maar naar het verbanningsoord, waar niemand bij hem kon komen en hij dus van allen afgezonderd was. En wij zouden kunnen zeggen: hoe kon de Heer dit toelaten, dat deze machtige getuige en dienstknecht in dat verbanningsoord moest zitten, terwijl de gemeenten hem zo nodig hadden, die niet alleen bedreigd en verdrukt werden, maar het ook al moeilijk hadden met de opkomst van valse profeten en leringen, waarvan wij ook in dit boek lezen.

Zij hadden nu juist deze man meer dan ooit nodig, en in de gemeenten is zeker een voortdurend gebed voor hem opgezonden, opdat hij vrij mocht komen; maar God liet hem naar dat verbanningsoord gaan en daar kunnen wij God voor danken.

Wat zal de duivel een spijt gehad hebben en hij zou er alles voor over hebben gehad om die fout te herstellen, en hem graag weer naar zijn gemeenten in Asia hebben gezonden, want dan zou dit boek niet geschreven worden zijn.

O Prijs God, wat satan ten kwade dacht, heeft God tot een wonderbare overwinning gemaakt!

Johannes moest weg van die gemeenten, waar hij zoveel werk te verrichten had, want hij moest naar de stilte van het verbanningsoord, opdat de Heer hem daar in de Geest kon optrekken en hem dit machtige boek kon gaan openbaren, waarvan de hele Gemeente door alle eeuwen heen lering en onderwijzing heeft, veel meer, dan dat Johannes bij die gemeenten gebleven zou zijn.

Zo is het altijd gegaan, want ook Paulus heeft verschillende malen de gemeente van de Thessalonicenzen willen bereiken en hij heeft daar maar drie sabbatten het evangelie kunnen verkondigen, waarna hij door de grote Christenvervolging de wijk moest nemen.

Hij was vol zorg over deze jonge gemeente, maar de Heer zorgde voor hen.

En wij lezen in de Handelingen en ook in de brieven aan de Thessalonicenzen, dat hij verschillende malen geprobeerd heeft om naar Thessalonica terug te reizen, maar zoals hij zegt: "*de satan heeft mij dat verhinderd*". Hoe is dat mogelijk?

Dank God, dat Hij het toegelaten heeft, want doordat Paulus daar niet naar toe kon komen, nam hij de pen ter hand, en heeft hij de kostelijke Thessalonicenzenbrieven geschreven, waarin ons op klare en duidelijke wijze de wederkomst van de Heer vermeld wordt als nergens anders.

Zo leiden alle dingen ten goede in Christus. Prijs de naam des Heren!

"Hij was op het eiland Patmos om het woord Gods en het getuigenis van Jezus en kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren".

Hij kwam in vervoering des Geestes, en natuurlijk was Johannes al vervuld met de Heilige Geest, maar, hij kwam nu in een bijzondere geestvervoering, waardoor hij oog en oor voor de hele Gemeente kon worden, om Christus geopenbaard te krijgen in datgene, wat nog voor de Gemeente verborgen was.

Het gaat om Zijn Hogepriesterlijk werk, hoe Hij door de loop der eeuwen Zijn Gemeente zou bouwen, hoe Hij straks als Bruidegom zal komen, en daarna Zijn Rijk oprichten en alles wat daarop nog volgen moet.

Zo kwam hij in vervoering des Geestes op de dag des Heren.

Hierin hebben wij al direct een heen wijzing, dat dit boek ons in het bijzonder openbaart de beduchte dag des Heren. Dit slaat niet op de zondag, die men ook wel eens de dag des Heren noemt, maar dat was in de eerste Christengemeenten nog totaal onbekend.

Vele eeuwen later is men de zondag pas de dag des Heren gaan noemen.

Alle dagen zijn eigenlijk de dagen des Heren en wij zijn niet meer zo aan een bepaalde dag gehecht.

Dank God voor de zondag, die wij vrij hebben om dan samen te komen, maar als dit op maandag plaats heeft, is het ook goed, want alle dagen zijn geheiligd geworden.

Nu gaat dit boek niet alléén over de dagen des Heren, maar het is wel het voornaamste onderwerp.

Eerst spreekt het ons over de, Gemeentegeschiedenis, de tijd, de dag der genade van nú, die ons nauwkeurig beschreven wordt in Hoofdstuk 2 en 3, en deze dag eindigt als Jezus wederkomt voor de Gemeente.

Maar Openb.4 vers 20 behandelt de dag des Heren, die begint met de oordelen, die gaan komen, als de Gemeente weggenomen is en die vooral begint als Jezus met de Gemeente wederkomt, en eindigt na het Duizendjarig Rijk, als dan deze oude aarde en hemelen door vuur zullen versmelten.

Het is de geduchte dag des Heren, die precies duizend jaar duurt, en overgaat in de dag van God op de nieuwe aarde en de nieuwe hemel.

Het is goed om nu nog te wijzen op de tekenen der tijden.

Wij mensen van vandaag maken zoveel mee, dat wij gevaar lopen, om aan alle dingen gewend te raken en als vanzelf sprekend gaan beschouwen. Het is van tijd tot tijd weleens goed weer wakker geschud te worden.

Ik ben ervan verzekerd, dat wij aan het einde gekomen zijn van deze genadebedeling.

De HERE Jezus kan ieder moment wederkomen om Zijn Gemeente weg te halen. De tekenen der tijden spreken daar steeds duidelijker van, en ik meen te moeten wijzen op de toenemende chaos in de wereld.

Onwillekeurig moest ik denken aan profetieën, die niet in de Bijbel staan, en daarom ben ik er erg voorzichtig mee, want zulke profetieën moeten getoetst worden, of zij wel van de Heer zijn.

Wat ik nu ga zeggen, zeg ik met een grote reserve, maar vind het toch goed om door te geven.

Als ik zie, wat er momenteel in de wereld zich afspeelt, moet ik altijd weer denken aan profetieën, die een broeder Johansson uit Noorwegen ontvangen heeft. Ik laat in het midden of deze man werkelijk een profetie van Gods Geest ontvangen heeft, maar het is toch wel zo, dat hetgeen deze man aan profetieën ontvangen heeft, vrij nauwkeurig in vervulling gaat, en dit geeft ons te denken.

Het was een heel eenvoudige visser, een ongeschoolde, ongeletterde man, die in het hoge Noord, en van Noorwegen de visvangst beoefende in de IJszee. Hij was een eenvoudig Christen, maar hij zegt, dat hij omtrent de jaren 1907 verschillende openbaringen heeft ontvangen, en hoe de Heer hem daar verscheen is met de opdracht en een waarschuwing, om die speciaal bekend te maken aan het christelijke Europa en de christelijke volkenwereld.

WORDT VERVOLGD.